



Fotó: Éteri Szabó Zsolt

## az igazi folt

a világ amiben élek csinált egy világ  
itt-ott persze kilóg a lóláb  
de a világból nagyjából annyit veszek le  
amennyi belefér az enterembe  
(tudod kattintasz kinyílik)  
közben meg folyton meghatódom hogy milyen vagyok már  
hogy milyen ez már megint  
integetek megingok a végén még kikacsintok  
a szövegből  
olykor igényt formálok rá mint tájra  
bizonytalan mondatok bizonyos részletére  
hogy az nekem erő vagy inspiráció  
a lugosiban a bélában na benne volt erő  
hogy mások vérét kiszívja  
egy harapás egyetlen kicsi folt  
hogy a nagy költészetben ez az egy *azért* igazi volt  
nem csak film és machináció  
mert a legjobb ugyanakkor mégis csak az volna  
ha nem kéne itt alkudoznom mások hozott foltjaira  
egyszerűen csak megtalálnám mint zsák a foltját  
ami feltüzel ami megélnémi ami  
végső *soron* (haha) inspirál

# csalódás az operában

őszintén szólva csalódtam benned  
amikor kiderült hogy ott vagy te is az előadáson  
amivel az XXX herceg lepett meg minket  
őrült egy este volt  
a herceg kibérelte az egész operát  
hat páholyban ültek függöny mögött a feleségei  
néha úgy véltem hallom a kuncogásukat  
aztán a hazám hazám te mindenem kezdetű  
slágergyanús szám előtt a karmester kihívta jötevéonket a színpadra  
ő tökéletes magyar akcentussal  
abban a fura fehér ruhában  
elénekelte az áriát  
nem is volt rossz csak amatőr  
a nézőtér kuncogni kezdett  
először halkán aztán az egész színház gurult a nevetéstől  
a feleségek kivonultak a barbárság miatt  
ott ültél te is próbáltad visszafojtani a kuncogást  
a herceg szemfényvesztésben jártas lakájai érméket dobtak a nézőtérre  
lett is verekedés mint vereckénél  
fogak vér taposták egymást az emberek  
te is találtál 12 ezer dollárt  
tedd csak el mondta valaki jól fog az még jönni  
a herceg közben elénekelte újra hogy boám boám  
de akkor már néma volt a csönd  
visszajöttek a feleségek is  
rajtam nem volt cipő  
az ujjuk körül ott tekeredett kunkorodott a boám boám

# operakalauz

a főminiszter csüggedten tette be a kaput  
változás sziszegte kövéren változás  
unta már a kínvallatást  
unta az ügynökjelentéseket  
unta hogy nem tudja kicsatolni a szeretője pántját  
a másodvirágzását élte

vagy a harmadvirágzását  
és nem szerette aláírni a halálos ítéleteket  
nem szerette a szervezést

a vér logisztikáját

hogy a tervezéskor mindig újra el kell mondani  
itt lesz egy csatorna ami összegyűjti a vért hogy lehessen takarítani  
vagy ezt a karmester mondja helyette  
PADLÓÖSSZEFOLYÓ értitek fogalmatlanok  
mert mint kiderült neki az volt a rend hogy össze lehet takarítani  
de a hasított fa a szilánkok aspektusából  
egyszerre ülve minden csillagon  
zümmögő dinamók fényes gépszemével nézve  
nyugodtan retteghet a főminiszter  
rettegjen is  
más ki tudja csatolni azt a pántot  
más nem unja az aláírásokat

mindenki szem a láncban  
a karmester ráncos nyaka izzad  
ez volt a varázslat a mágia  
most pedig változás

■ **Mohácsi Árpád** (1966): költő, műfordító. Könyvei a Kalligram  
Kiadónál: *Portugál tenger* (Fernando Pessoa versei), *Kígyóból*  
*a kanyar* (Gottfried Benn), *Hannibál búcsúja* (saját versek).